

[Steen.]

for. Naar man, som vi, i en Menneskealder ikke har haft nogen Isvinter, der med Rette kan sammenlignes med den, vi nu oplever, og saa pludselig bliver stillet overfor det, vi her stilles overfor, er man ikke forberedt derpaa. Det var Statsbanerne ikke, men det var der heller ikke ret mange Mennesker, der var i deres egne Forhold. Det var en Fejl, der blev skæbnsvanger for dem, der nødvendigvis maatte rejse og blev udsat for Lidelser, som jo alt er skildret her, og en Fejl, som havde et økonomisk Tab af betydeligt Omfang for dansk Erhvervsliv til Følge, et stort økonomisk Tab for de danske Statsbaner og derigennem for det danske Samfund. Men det, der her først og fremmest interesserer mig, er, hvorledes man paa Grundlag af de Erfaringer, man nu har gjort, vil indrette sig i Fremtiden, og her er jeg i det hele og store veltilfreds med, hvad den højtærede Minister for offentlige Arbejder i sin Tale i Gaar stillede i Udsigt.

Da den højtærede Minister svarede paa den Kritik, der var kommet frem, benyttede han jo Lejligheden til samtidig at svare paa den noget voldsomme Kritik, der er kommet frem over Vognmangelen i Esbjerg. Men naar der i det hele taget opstod saadanne Vanskeligheder i Esbjerg, skyldes det utvivlsomt i nogen Grad, at den Opfattelse efterhaanden er blevet udbredt, at Esbjerg er den eneste isfri Havn, vi har; derfor dirigeres alt derhen, derfor søger alle derhen, og saa maatte det under de Vejrforhold, der var, bryde sammen. Nu hævdes det fra mange Sider, at vi foruden Esbjerg har to udmærkede isfri Havne, Hundested paa Sjælland og Grenaa i Jylland, og hvis det er rigtigt, vil jeg gerne spørge den højtærede Minister — og vil være taknemmelig for en Udtalelse af Ministeren —, om man ikke i sine fremtidige Overvejelser af det Problem, der her saa voldsomt har rejst sig, vil tage hele Spørgsmaalet om en bedre Udnyttelse af den Værdi, de to isfri Havne, en paa Jyllands Østkyst og en paa Sjælland, vel maa siges at være.

Saa har den højtærede Minister udtalt — og utvivlsomt med største Ret —, at det under saadanne Forhold var vanskeligt at disponere. Men er nogle af disse Vanskeligheder nu ikke selvforskyldte? Stammer de ikke fra en ulyksalig Trang til ud over alle rimelige Grænser at centralisere, saa ingen kan træffe en Afgørelse af selvforholdsvis smaa Ting, uden at hele Maskineriet skal sættes i Gang? Jeg maa i hvert Fald erkende, at det forbavser mig i

allerhøjeste Grad at høre, at en Kaptajn ikke har øverste og uindskrænket Myndighed over alle paa Skibet værende Forhold paa det Tidspunkt, da Skibet er Havarist. Hvis det virkelig er Tilfældet, opfordrer jeg den højtærede Minister til at ændre det Forhold, saaledes at vi kan regne med, at slikt ikke indtræffer igen i Fremtiden.

Med Hensyn til Flyvningen vil jeg gøre den Bemærkning, at det, man fra Offentlighedens Side spørger om, ganske naturligt, instinktmæssig og derfor sundt og fornuftigt er: Hvorfor i al Verden skal Maskinerne flyve fra Marslev til København, naar man i Korsør har Materiel og Mandskab, som er indstillet paa, og hvis Opgave det er at føre, hvad der kommer fra Jylland og Fyn, til København ad Jernbanen, den naturlige Vej? Man siger, det spiller ingen større Rolle; naar først Maskinerne er i Gang, er de inde paa et Øjeblik. Men det spiller dog saa stor en Rolle, at de kunde flyve 3—4 Ture over Store Bælt i den Tid, de bruger til Københavnerturen. Det var det Spørgsmaal og den Kritik, som den højtærede Minister gik lettest hen over og gav det mest utilfredsstillende Svar paa at det, der var Genstand for Meningsudveksling her i Tinget i Gaar, og derfor gør jeg ogsaa det Spørgsmaal til mit. Men hvis Forholdet er det, som jeg har en Mistanke om, at der ikke kan gives nogen rimelig Forklaring paa det, opfordrer jeg saa indtrængende, som det er mig muligt, Ministeren til at tage dette Spørgsmaal op til en hurtig Overvejelse. For der kan nemlig sættes ind, saaledes at det kan hjælpe allerede nu. Der kan ved Tilvejbringelse af en Landingsplads saa nær Korsør som muligt skabes en saadan Tilstand, at de Mennesker, der nødvendigvis skal rejse, indenfor en rimelig Tid og for en overkommelig Pris kan komme over Store Bælt.

Hans Rasmussen: Disse Dages Forhandlinger har jo i høj Grad drejet sig om Overfartsforholdene ved Store Bælt, og naar man har hørt paa de mange Taler, der er holdt om det Problem, der er opstaaet i den sidste Tid, kunde man næsten glemme, at Danmark, trods sin Lidenhed, ompænder flere Landsdele end dem, der ligger umiddelbart op til Store Bælt. Jeg vil tillade mig at benytte Lejligheden til at gøre opmærksom paa, at der ogsaa er et lille Stykke østligt Danmark, der føler sig knyttet til det øvrige Land paa samme Vis som Jylland og Fyn, og at der ogsaa har været Vanskeligheder ved Trafikken mellem København og Bornholm, Vanske-